

1. søndag efter helligtrekonger

Og de bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Mark. 10,13-16

Berørt af Gud

MOGENS G JENSEN

Tanken

På Jesu tid fyldte børn ikke så meget. De skulle helst ikke forstyrre en travl rabbi, der havde andet end småbørn at tænke på. Men Jesus tænker anderledes, end disciplene gjorde. For ham var små hjælpeløse børn et forbillede for den voksne. De lærer os, hvordan et menneske går ind i Guds rige. Der tænkes sandsynligvis på ret små børn, når evangelisten fortæller, at mødrene bar nogle små børn til Jesus.

Troen

Da det kommunistiske styre faldt sammen i 1989, husker jeg, hvordan vi så nogle forfærdelige billeder fra tiden under Ceausescus som diktator. Hen over skærmene tonede billeder frem af understimulerede, sultede og misrøgtede børn, der sad tavse og uvirksomme i de endeløse rækker af tremmesenge. Man mener, at der var op imod 100.000 af sådanne institutionsbørn. Der er lavet mange undersøgelser af disse børn. Bl.a. har man fundet ud af, at årsagen til, at nogen tog mindre skade end andre, skyldtes, at når pædagogen gik sin aftenrunde for at sige godnat til børnene, nåede han kun at klappe børnene i de forreste senge, men ikke dem, der stod bagerst i lokalet. For børn, hvis voksenkontakt kun bestod i bleskift og madning, var dette klap på hovedet af afgørende betydning.

‘Og de bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem.’ Som mennesker er kropskontakt, berøring, omfavnelser og øjenkontakt væsentlig for vores velbefindende. Og det samme gælder vores gudsforhold. Uden nærkontakt med Gud bliver vi åndeligt underernærede og understimulerede. Gud er i Kristus kommet til verden for at røre ved os, tage os i favn og velsigne os. Og Kristus er stadig i verden. Han kalder kirken for sit legeme på jorden. Derfor er det stadig kirkens største opgave at tage mennesker i favn, lægge hænderne på dem og velsigne dem.

Vi hører kun et par gange om, at Jesus bliver vred. Men det gør han her. Det er den eneste gang, han bliver vred på sine disciple. De kunne være tykpanede og uden forståelse for, hvem han var, De kunne forråde ham og svigte ham alle sammen. Uden at han blev vred på dem. Men det gør han her, hvor de forsøger at holde nogle små børn væk fra ham. Når Jesus og disciplene ser så forskelligt på situationen, skyldes det måske, at disciplene ser de besværlige mødre og alt det postyr af skrigende og snottede børn, der ville blive, hvis de tillod mødrene at nærme sig Jesus.

Men Jesus ser børnene. Han ser deres hjælpeløshed og deres behov for at blive rørt ved af en guddommelig hånd. Små børn lærer os, hvad et menneske er værd over for Gud. Gud sprang ikke barndommen over, da han blev menneske. Vi har værdi for Gud fra undfangelsen af. Småbørn viser os vej til Guds rige. 'Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.' Deres liv er kendetegnet ved magtesløshed, de kan ikke selv. Og hvis vi ikke bliver som dem, vokser vi bort fra Guds Rige. Voksne må vokse op til at blive børn på ny.

Og det er jo ikke kun børn, der har behov for at blive rørt ved. Vi har alle behov for at blive berørt. Ord kan røre ved os. Når vi samles i kirke om søndagen, er det med en stille bøn om, at Jesus vil røre ved os med sine ord. Med en bøn om, at vi ikke bare hører nogle sandheder om Kristus, men at vi erfarer hans helende nærvær. Og både dåb og nadver er måder, hvorpå Jesu ord får et udtryk, som vi kan sanse og føle. Det handler ikke om store og stærke følelser, om at vi skal blive overvældet af Guds berøring. Nej, det handler snarere om, at vi får noget sanselig og konkret, som vores tro kan knytte til ved.

Det, Jesus fremhæver hos børnene, er altså ikke deres umiddelbarhed og uskyld. Det, som han fremhæver, er derimod deres afhængighed. Deres hjælpeløshed. Der kommer for de fleste af os et tidspunkt, hvor vi igen bliver ude af stand til at tage vare på os selv, og vi er hensat til at blive passet og plejet af andre. Nøjagtig som da vi var spædbørn. Da er det godt at vide, at vores herre ikke retter sig efter disciplenes snusfornuft, men at han tager de små i favn og velsigner dem. Og det er netop som børn, vi kan gå ind i Guds rige.

Udfordringen

Erfarer du Guds kærtegn i dit liv? Og hvad betyder det for dig, at du må blive som et lille barn for at kunne gå ind i Guds rige?